ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **M. M.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 80060/2015/ODSH/8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 18. 1. 2017, č. j. 52 A 21/2016 - 217,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobou podanou ke Krajskému soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích (dále jen „krajský soud“) se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2015, č. j. 80060/2015/ODSH/8 (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), kterým žalovaný jako opožděné zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubice ze dne 4. 6. 2015, č. j. OSA/P-1607/13-D/60, jímž byl žalobce uznán vinným z naplnění skutkové podstaty přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o

provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Tento přestupek měl spáchat tím, že dne 23. 9. 2013 v době okolo 08:03 jako řidič motorového vozidla jel z ulice Jana Zajíce do ulice Hůrka v obci Pardubice po spojovací komunikaci, přičemž nerespektoval dopravní značku B2 (zákaz vjezdu všech vozidel).

[2] Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že prvostupňové rozhodnutí bylo žalobci (resp. jeho zmocněnci) doručeno tzv. fikcí v souladu s ustanovením § 24 odst. 1 správního řádu dne 16. 6. 2014. Protože žalobce podal odvolání u správního orgánu prvního stupně až dne 26. 10. 2015, jedná se o odvolání opožděné.

[3] Žalobce v **žalobě** namítal, že proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání dne 18. 6. 2014, a proto odvolání opožděně podané nebylo. Podání z černa 2014 žalovaný zcela ignoruje, když se zabývá pouze podáním ze dne 26. 10. 2015. Souhlasil s tím, že první podání trpělo vadou, a to absencí podpisu, avšak tuto vadu měl správní orgán v součinnosti s žalobcem odstranit. Pokud správní orgán ustanovil žalobci opatrovníka, měl s ním nadále jednat a doručovat mu příslušné písemnosti. O zrušení jeho ustanovení měl rozhodnout usnesením, nikoli pouhým záznamem do spisu, případně o tom měl žalobce informovat. Jelikož předchozí zástupce žádal o doručování na e-mailovou adresu X, měl na tuto adresu správní orgán doručovat. Podání ze dne 26. 10. 2015 tedy pouze odstraňuje vady předchozího podání, které bylo včasné. Vada tohoto podání byla odstraněna do doby rozhodování žalovaného, k čemuž mělo být rovněž přihlédnuto.

[4] V **napadeném rozsudku** ze dne 18. 1. 2017, č. j. 52 A 21/2016 - 217, krajský soud žalobu zamítl. Soud zrekapituloval průběh správního řízení, přičemž uvedl, že správní orgán I. stupně v dané věci vydal dne 2. 12. 2013 příkaz, kterým byl žalobce v předmětné věci uznán vinným. Proti tomuto příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce P. K. dva odpory, oba ze dne 18. 12. 2013, přičemž první nebyl podepsán a byla v něm uvedena adresa pro doručování X, druhý podepsán byl a byla v něm uvedena adresa pro doručování X (tj. s diakritikou). Správní orgán se pokusil o odstranění vad podání, doručoval na obě adresy, avšak neúspěšně. Protože se P. K., který si nechal zapsat v evidenci obyvatel doručovací adresu Santa Cruz de Tenerife, nedařilo doručovat, správní orgán mu usnesením ze dne 21. 1. 2014 ustanovil opatrovníka, a to žalobce. Proti tomuto usnesení bylo žalobcem podáno odvolání, které však nebylo podepsáno. Po odstranění této vady k výzvě správního orgánu bylo odvolání zamítnuto jako opožděné. Následně 4. 6. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o přestupku, které bylo dne 5. 6. 2016 doručováno zmocněnci žalobce na jeho novou adresu zapsanou v evidenci obyvatel (M. 1482, P. 1). Adresát nebyl zastižen, bylo mu zanecháno poučení a výzva k vyzvednutí zásilky, zásilka vyzvednuta nebyla a účinky doručení nastaly fikcí dne 16. 6. 2014. Odvolání žalobce podal až dne 26. 10. 2015, a žalovaný tak správně vyhodnotil, že odvolání bylo opožděné. Správnímu orgánu sice bylo dne 19. 6. 2014 doručeno podání označené jako odvolání, avšak to nebylo podepsané, neobsahovalo ani odvolací důvody, a na výzvu správního orgánu k odstranění vad, adresovanou na novou doručovací adresu zástupce – tj. M. 1482, P. 1, nebylo reagováno. Takové podání proto nemohlo vyvolat žádné právní účinky. Nebylo rovněž nutné, aby správní orgán rozhodoval o zrušení opatrovnictví, neboť to ze zákona končí, jakmile pominuly důvody,

pro něž byl opatrovník ustanoven, přičemž tuto skutečnost správní orgán pouze poznamená do spisu. Pouze v pochybnostech se rozhoduje usnesením. Podání z října 2015 nelze v žádném případě považovat za pouhé odstranění vad podání, když vada předchozího podání odstraněna nebyla. Nebylo přitom povinností správního orgánu pomáhat žalobci a jeho zmocněnci v provádění jejich obstrukčních postupů.

II. Kasační stížnost a vyjádření

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podal proti napadenému rozsudku **kasační stížnost**. Stěžovatel žalobou rozporoval závěr žalovaného, že odvolání stěžovatele je opožděné. Uvedl, že odvolání podal dvakrát, dne 18. 6. 2014 nepodepsané odvolání a dne 26. 10. 2015 odvolání, které podepsáno bylo. Krajský soud vyjádřil právní názor, že když správní orgán vyzval stěžovatele k doplnění podpisu na podání ze dne 18. 6. 2014 a stěžovatel jej ve stanovené lhůtě nedoplnil, bylo správné, pokud správní orgán k tomuto podání vůbec nepřihlížel. Dle krajského soudu nemohlo podání ze dne 18. 6. 2014 vyvolat zamýšlené právní účinky, a proto krajský soud hodnotil odvolání tak, že bylo podáno až dne 26. 10. 2015. Stěžovatel má za to, že krajský soud posoudil tuto právní otázku nesprávně [§ 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s“)]. Podaným odvoláním – byť imperfektním – je zahajováno řízení o odvolání. Je-li přitom podání odvolání vadné, je povinností správního orgánu vyzvat podatele k odstranění vad podání. Neodstraní-li odvolatel vadu odvolání, správní orgán zváží, zda lze i přes vadu odvolání pokračovat v odvolacím řízení; pokud ano, vydá ve věci meritorní rozhodnutí, pokud ne, vydá ve věci procesní rozhodnutí o zastavení řízení. Vadu podání je možno odstranit kdykoliv předtím, než je řízení o odvolání zastaveno. Nutnost zachování tohoto postupu potvrzuje právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 – 36, ve kterém Nejvyšší správní soud posuzoval identickou situaci.

[6] Vada podaného odvolání byla odstraněna podáním ze dne 26. 10. 2015, k tomuto dni nebylo řízení zastaveno, správní orgán měl proto hledět na odvolání jako na podané dne 18. 6. 2014, kdy bylo podáno odvolání prosté podpisu. Stěžovatel se ztotožňuje s krajským soudem v tom, že podepsané odvolání bylo učiněno až po uplynutí lhůty pro odstranění vad odvolání. Relevantní však je to, že správní orgán obdržel odvolání prosté vad dříve, než řízení zastavil.

[7] Druhým argumentem v žalobě bylo to, že výzva k doplnění odvolání nebyla stěžovateli řádně doručena, neboť správní orgán stanovil zástupci stěžovatele jako opatrovníka samotného stěžovatele. Proto měla být výzva k odstranění vady doručována opatrovníkovi zástupce stěžovatele, nikoliv zástupci. Názor krajského soudu, že v případě, že podle § 32 odst. 8 správního řádu, zaniká funkce opatrovníka, není správní orgán povinen vydávat rozhodnutí o zániku funkce opatrovníka, podle stěžovatele nevyvrací jeho žalobní námitky. Podle stěžovatele je vhodné, aby účastník věděl, komu jsou v řízení doručovány písemnosti. Postup dle § 32 odst. 8 s. ř. nevylučuje, aby správní orgán

v souladu se zásadou dobré správy vyrozuměl stěžovatele o tom, že nadále nebudou písemnosti doručovány jemu jako opatrovníkovi, ale jeho zástupci.

[8] Na závěr stěžovatel tvrdí kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s. neboť v řízení rozhodoval samosoudce, proti němuž byla dne 20. 1. 2017 vznesena námitka podjatosti. Žalobce přitom ověřil u pracovnice kanceláře správního úseku krajského soudu, paní V., že text námitky podjatosti předala JUDr. Janu Dvořákovi před jednáním ve věci samé. V případě, že by tato skutečnost byla sporná, navrhuje žalobce provést důkaz svědeckou výpovědí pracovnice kanceláře správního úseku krajského soudu, paní V.

[9] Ze shora uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[10] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[11] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána včas, osobou oprávněnou, jež splňuje podmínky ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s., a je proti napadenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[12] Kasační stížnost Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.). Dospěl k závěru, že napadený rozsudek takovými vadami netrpí a že kasační stížnost **není důvodná.**

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou stěžovatele, podle níž je napadený rozsudek zatížený zmatečností, protože ve věci rozhodoval vyloučený soudce, což naplňuje kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[14] Z obsahu předloženého soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel podal žalobu prostřednictvím svého zástupce, pana Mgr. Jaroslava Topola, advokáta dne 18. 2. 2016. Přípisem ze dne 29. 6. 2016 byl žalobce poučen o složení soudu a o možnosti podat námitku podjatosti, a to do jednoho týdne ode dne, kdy se dozvěděl o důvodu zakládající podjatost. Jednání v předmětné věci bylo soudem nařízeno na 18. 1. 2017, v 10:45, přičemž předvolání k tomuto jednání bylo zástupci žalobce doručeno již 29. 8. 2016. Podáním ze dne 18. 1. 2017, které bylo soudu doručeno v ranních hodinách téhož dne, žalobce vznesl námitku podjatosti soudce, a to z toho důvodu, že v mezidobí byla soudu předložena substituce ve prospěch pana Mgr. Václava Voříska, advokáta.

[15] Nejvyšší správní soud tento postup zástupců stěžovatele považuje za zjevně obstrukční a účelový, neboť již od poloviny roku 2016 zástupci stěžovatele znali složení soudu a předvolání k jednání jim bylo oznámeno koncem srpna 2016. Za této situace Nejvyšší správní soud nevidí nejmenší důvod pro to, aby si zástupci stěžovatele „nechávali“

své výtky stran složení soudu na co možná nejpozdější termín, aby tím zjevně oddálili rozhodování soudu a prodloužili tak dobu, po kterou může platit odložení výkonu správního rozhodnutí podle ustanovení § 83 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Námitku podjatosti předmětného znění totiž mohli a měli podat daleko dříve, tj. ihned po skutečnostech, které podle nich zakládají podjatost rozhodujícího soudce JUDr. Jana Dvořáka; přičemž tyto skutečnosti v projednávané věci dokládali jeho postupy uskutečněnými od poloviny roku 2016. Nejvyšší správní soud rovněž musí přihlédnout k tomu, že námitka podjatosti byla „odůvodněna" vztahem tohoto soudce k panu Mgr. Václavu Voříškovi, který v předmětném řízení vystupoval jako substitut řádného zástupce, pana Mgr. Jaroslava Topola. Nejvyšší správní soud nemůže souhlasit s tím, aby účastník řízení (resp. jeho zástupce) na poslední chvíli měl možnost zhatit dlouho dopředu nařízené jednání jen tím, že „si zvolí" takového zástupce, resp. subsituta, o němž dopředu ví, že s ohledem na svůj soukromý vztah k danému soudci může ihned vznést konkrétní a blíže odůvodněnou námitkou podjatosti.

[16] Podpůrně lze v tomto směru poukázat na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 3. 2017, č. j. Nao 122/2017 – 136, podle kterého *„pokud by se vznášení námitek podjatosti ze strany právního zástupce Mgr. Václava Voříška, resp. žalobce jeho prostřednictvím, vůči zákonným soudcům s obdobnými rysy jako v nyní posuzovaném případě opakovalo (převzetí právního zastoupení na poslední chvíli před nařízeným jednáním nebo při jednání se znalostí obsazení soudu, uplatňování důvodů pro vyloučení zákonného soudce, o nichž již Nejvyšší správní soud rozhodl, že důvod pro vyloučení zákonného soudce nezakládají), bude namístě zvážit, zda se nejedná o případ zneužití procesního práva, s důsledky nepřihlédnutí k takovému úkonu se zachováním možnosti vznést důvody pro vyloučení zákonného soudce až v případné kasační stížnosti proti konečnému rozhodnutí (srov. analogicky § 15b odst. 2 a 3 občanského soudního řádu).*" Nejvyšší správní soud má za to, že se v projednávané věci jedná o výše popsanou situaci, tj. že se jedná s ohledem na výše popsané okolnosti o zneužití procesního práva ze strany stěžovatele, resp. jeho zástupce, k němuž nemusel krajský soud přihlížet a mohl tak provést nařízené jednání a následně vydat rozsudek. Ve vztahu k obsahu této námitky podjatosti JUDr. Jana Dvořáka je přitom nutné odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2016, č. j. 7 As 158/2016 - 72, který se k týmž skutečnostem již vyjádřil, přičemž dospěl k závěru, že „výše popsaný (doplněno Nejvyšším správním soudem) *postup JUDr. Jana Dvořáka nezakládá důvod k domněnkám o soudcově osobní zainteresovanosti v stěžovatelově věci ani o jeho vztahu k zástupci stěžovatele.*"

[17] Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že v dané věci nebyl naplněn kasační důvod dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

[18] K námitkám žalobce, v nichž se dovolával naplnění kasačního důvodu dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívající v nezákonnosti napadeného rozsudku, musí Nejvyšší správní soud uvést následující.

[19] K námitce v níž se stěžovatel dovolává závěrů rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2015, č. j. 9 As 63/2015 – 36, o tom, že pokud bylo odvolací řízení zahájeno, pokračuje odvolací orgán i přes pasivitu účastníka řízení při odstraňování vad odvolání, a musí tak odvolací řízení řádným způsobem ukončit, je třeba nejprve

konstatovat, jako obecné závěry tyto závěry stále platí. Tyto závěry však nelze zjednodušeně vytrhávat z kontextu a přenášet je bez ohledu na okolnosti daného případu i na posuzovanou věc. Výše citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 63/2015 totiž byl vydán ve vztahu k žalobě podané podle ustanovení § 79 a násl. s. ř. s. na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Smyslem a účelem tam uvedených závěrů tedy je „donutit" správní orgány k tomu, aby vydávaly formalizovaná rozhodnutí (individuální správní akt) – srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, č. j. 7 Aps 3/2008 – 98, která by byla žalovatelná v řízení podle ustanovení § 65 a násl. s. ř. s. V projednávané věci přitom není sporné, že žalovaný nakonec takové žalovatelné rozhodnutí vydal, a to napadené rozhodnutí ze dne 11. 12. 2015. Proto se také právní závěr odkazovaného rozsudku s právním hodnocením nyní posuzované věci ve své podstatě míjí.

[20] To, zda stěžovatel podal řádné odvolání v červnu 2014 a zda je k němu nutné přihlížet při posouzení včasnosti odvolání, pokud stěžovatelem řádně podepsané odvolání doručil správnímu orgánu až v říjnu 2015, je otázkou odlišnou od té, která byla posuzována v rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 9 As 63/2015. Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na okolnosti postupu zástupce P. K. v projednávané věci, je nutné nepodepsané podání z června 2014, které je označeno jako odvolání proti rozhodnutí č. j. OSA/P-1607/13-D/60, přičemž absence příslušného podpisu nebyla zhojena ani na výzvu správního orgánu, vyhodnotit jako zneužití práva a cílenou procesní obstrukci, jež není možné při posuzování včasnosti odvolání pominout. Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi rovněž identifikoval některé osoby kolem pana P. K., které nabízejí „profesionální pojištění ochrany před pokutami v oblasti dopravních předpisů" a které se soustředí na vytváření „procesních pastí" za účelem znepřehlednění správního řízení a dosažení prekluze odpovědnosti zmocnitelů, zejm. v době, kdy prekluzivní lhůta činila pouze 1 rok – srov. § 20 zákona o přestupcích ve znění do nabytí účinnosti zákona č. 204/2015 Sb. Správní soudy se opakovaně zabývaly účelovou snahou těchto „zástupců" doručovat do nebo z ciziny, nebo na adresy, na nichž jsou tito zástupci neznámí, případně žádostmi o doručování na e-mailovou schránku s diakritikou (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2016, č. j. 1 As 104/2015 – 27), na kterou se dle dokazování v projednávané věci nadto ani nemohlo nikdy účinně doručit, jelikož zástupce neměl vydaný platný certifikát, tudíž nemohl potvrdit doručení písemnosti – srov. § 19 odst. 8 správního řádu. Dále je správním soudům známa jejich činnost v řízeních ve vztahu k odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, zejm. jejich výmluvy na „osobu vzdálenou", resp. na osobu zemřelou (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 – 40), apod. Nejvyšší správní soud tato jednání považuje za zjevné zneužívání procesních pravidel v jednotlivých řízeních, přičemž činnost těchto „profesionálů a expertů v oblasti dopravní problematiky" svým rozsahem rovněž porušuje veřejnoprávní předpisy regulující poskytování skutečných profesionálních služeb v oblasti právního poradenství a pojišťovnictví.

[21] Nejvyšší správní soud nemá sebemenších pochyb o tom, že o podobnou procesní strategii snažící se vytvořit procesní past se jednalo i v tomto případě. Celým předmětným správním řízením se prolínají různá podání, která „měla být" podána osobně stěžovatelem

nebo jeho příslušným zástupcem, která však vykazují různé vady, zejm. nesplňují základní náležitost v podobě řádného podpisu podání, tudíž není zřejmé, kdo takové podání učinil a zda se jedná o skutečný projev její vůle. Nepodepsané je tak první podání ze dne 18. 12. 2013, které obsahuje odpor, ani plná moc z 18. 12. 2013 přiložená k tomuto odporu; dále podání z 5. 2. 2014 obsahující nesouhlas s ustanovením stěžovatele jako opatrovníka P. K.; odvolání z 18. 6. 2014; žádost paní V. z 11. 9. 2014 o zaslání kompletní kopie správního spisu; plná moc 9. 9. 2014 pro paní V., k níž je připojen „podpis stěžovatele", jenž je však zjevně na první pohled odlišný od jiných podpisů stěžovatele; substituční plná moc z 23. 9. 2014 pro paní V. Součástí správního spisu jsou opakované výzvy správního orgánu k tomu, aby příslušná podání byla podepsána – srov. výzvu ze dne 19. 2. 2014, doručenou osobně stěžovateli, nebo výzvu ze dne 20. 6. 2014 k odstranění vad odvolání, doručenou zástupci stěžovatele, P. K. Stěžovatel, resp. jeho „profesionální zástupce" P. K. tak velmi dobře věděli, jak mají z procesního hlediska správně postupovat. Přesto zcela zjevně v průběhu celého správního řízení přes opakovaná poučení ze strany správního orgánu takto nepostupovali, naopak se jej snažili zjevně účelově protáhnout tak, aby marně uplynula prekluzivní lhůta odpovědnosti za předmětný přestupek. Nejvyšší správní soud má pro to za to, že zjevně účelový procesní postup spočívající v opakovaném ignorování příslušného, řádně provedeného poučení ze strany správního orgánu, nemůže požívat procesní ochrany, nemůže být k němu ani přihlíženo, tudíž při posuzování včasnosti odvolání nelze k „podání ze dne 18. 6. 2014" jakkoli přihlížet, neboť tím by Nejvyšší správní soud fakticky akceptoval zjevně zlovolné, nemravné, šikanózní a obstrukční jednání, čímž by takto svévolně postupující osoby měly výhodnější postavení oproti těm, kteří svá procesní práva řádně využívali a se správním orgánem spolupracovali. Je proto správné, pokud žalovaný přihlédnul až k podání z října 2015, neboť to bylo řádně podepsáno, avšak bylo zjevně podáno opožděně.

[22] Ostatně již v rozsudku ze dne 27. 7. 2016, č. j. 6 As 106/2016 - 31, se Nejvyšší správní soud přiklonil k tomu, že právě tyto specifické okolnosti postupu určitých subjektů je nutné zohlednit při posuzování zákonnosti správního rozhodnutí, když uvedl, že *„soudy ani správní orgány nerozhodují ve vakuu, účastníci a jejich právní zástupci na straně jedné a orgány veřejné moci na straně druhé nutně reflektují i určitou zkušenost, kterou spolu bezprostředně „úředně" učinili. Není proto porušením procesní rovnosti, resp. rovnosti zbraní, pokud orgán veřejné moci např. při plnění své poučovací povinnosti vezme v úvahu, že se určité osobě – opakovaně a soustavně vystupující v pozici účastníka řízení nebo zmocněnce v typově obdobných řízeních – již příslušných procesních poučení mnohokrát dostalo, že je již proto není nutné opakovat, neboť pro danou osobu musí být postup orgánu veřejné moci předvídatelný. Úvahám ad hominem se nelze dost dobře vyhnout ani při hodnocení, zda procesní kroky účastníka řízení nebo jeho zástupce nevykazují znaky obstrukcí nebo dokonce zneužití práva, neboť takový závěr je možno učinit zpravidla až s jistou zkušeností s tím, jak taková osoba v jiných správních (a soudněsprávních) řízeních vystupovala. Nejde o nic nového či překvapivého, i soudy v případě frekventovaných notorických účastníků řízení berou v úvahu, že se jim v minulosti již opakovaně dostalo příslušných poučení o procesních právech a právní úpravě, což může vést k nejrůznějším procesním důsledkům, ať už v upuštění od bezúčelného opakování obsahově totožných poučení nebo dokonce k závěru o systematickém zneužívání procesních práv"*

[23] Ve vztahu k doručování výzvy k odstranění vad odvolání Nejvyšší správní soud stěžovatele odkazuje na ustanovení § 32 odst. 8 správního řádu, podle kterého „*funkce opatrovníka zaniká, jakmile zastoupený začal být zastupován zákonným zástupcem nebo nabyl procesní způsobilosti anebo pominuly důvody, pro něž byl opatrovník ustanoven. Tuto skutečnost správní orgán poznamená do spisu, jakmile se o ní dozví; v pochybnosti rozhodne usnesením, které se oznamuje pouze opatrovníkovi a opatrovanci nebo jeho zákonnému zástupci.*“ Z citovaného ustanovení jednoznačně vyplývá, že pokud nevzniknou správnímu orgánu pochybnosti o pominutí důvodu, pro něž byl opatrovník ustanoven (zde tímto důvodem byla jeho adresa pro doručování, která byla ke dni 25. 4. 2014 změněna na doručovací adresu: M. 1482, P., přičemž původně měl doručovací adresu na Santa Cruz de Tenerife, kam se v minulosti správnímu orgánu nedařilo doručovat), nebylo nutné o tom vydávat usnesení, které by byl povinen oznamovat opatrovníkovi a opatrovanci (tedy stěžovateli a panu K.). Pokud si stěžovatel zvolil „profesionálního zástupce“, který dlouhodobě volí obstrukční strategie bránící mu řádně doručovat ze strany správnímu orgánu, přičemž na danou situaci výslovně pamatuje výše citované ustanovení správního řádu, nelze hovořit o tom, že si stěžovatel nemohl být ničeho vědom a že mu nebylo zřejmé, komu bude správní orgán za dané situace doručovat. Nebylo tak povinností správního orgánu doručit stěžovateli informaci o tom, komu bude dále doručovat, zvláště pokud by jeho zástupce na základě takového sdělení mohl změnit svou procesní taktiku takovým způsobem, aby ještě více ztížil doručování.

[24] Nejvyšší správní soud má přitom za to, že bylo zjevným účelem zvoleného procesního postupu zástupce žalobce v řízení o přestupku znemožnit a znevýhodnit doručování jednotlivých písemností, což se mu však s ohledem na svědomitou a důslednou činnost správního orgánu nepodařilo, neboť ten byl aktivní a neustále ověřoval aktuální situaci, přičemž svůj postup řádně vyznačil do správního spisu. Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že to byl stěžovatel, kdo si dobrovolně zvolil takového zástupce, tudíž si musel být vědom případných rizik ohledně doručování – srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 57/2015 – 46 ze dne 15. 9. 2015 nebo č. j. 1 As 258/2016 - 31 ze dne 20. 4. 2017).

[25] Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že kasační stížnost je zjevně nedůvodná, a v souladu s § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji zamítl.

IV. Závěr a náklady řízení

[26] O nákladech řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 a 7 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl ve věci úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalovaný, který měl ve věci úspěch, žádné náklady nad rámec běžné správní činnosti nevynaložil, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že se žalovanému náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

pokračování

V Brně dne 27. září 2017

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu